

[Boj režimu proti Chartě 77 jako boj proti pravdě]

[781030-1]

(34) (3) (Vysočany, 30. 10. 78 dopol.)

Státní bezpečnost vymyslela novou akci. Volá si některé přední signatáře, sděluje jim, že byla uvalena vazba na skupinu mladých lidí, kteří, inspirováni Chartou 77, založili ilegální fašistickou skupinu, a vyvozuje z toho, že signatáři Charty 77 podněcují páchaní trestných činů. Je to už kolikátý pokus zvolit si naprosto svévolně terén, zatáhnout naň buď jednotlivé chartisty, nebo celou Chartu a pak difamovat, pomlouvat, urážet a případně i soudně stíhat. Hned na začátku prohlásila Generální prokuratura ve svém stanovisku, že aktivita Charty 77 je protistátního charakteru; na to neměla pochopitelně právo, od toho jsou soudy. Dosud žádný soud nevyřkl rozsudek nad Chartou 77, ale proběhla řada procesů, v nichž se soud o uvedené stanovisko Generální prokuratury opíral. Naproti tomu Generální prokuratura je ze zákona povinna stíhat trestnou činnost, jakmile se o ní dozví. To však v tomto případě neučinila a stíhá stále „neznámého pachatele“, ačkoliv jak jména mluvčích, tak jména signatářů jsou jí dobře známa (vždyť také jsou ustavičně obtěžováni, šikanováni, vyslýcháni atd.).

Vzniká otázka, proč vlastně se orgány Bezpečnosti, prokuratur a soudů uchylují k tomuto postupu, který nečelí Chartě 77 přímo, ale pokouší se její skutečnou povahu nejprve falešně interpretovat. Odpověď je nasnadě: Charta je ve svém vlastním oboru, na své rovině a ve svém podstatném smyslu nejen neporazitelná, ale je dokonce nenapadnutelná, aniž by ten, kdo ji věcně napadá, nemusel od počátku bojovat ztracený boj. Boj proti Chartě nemá nejmenší naději, protože Charta nestojí a nepadá s několika lidmi, ba ani se všemi, kdo ji podepsali. Charta, jednou se ústy určitého počtu lidí vyslovivši, už nikdy neupadne do zapomenutí a už nikdy nemůže být vzata zpět. Její pozice jsou neotřesitelné, protože se neopírají o žádnou materiální sílu, neopírají se o moc – ale opírají se o myšlenku, o ostré vidění věcí, opírají se o pravdu. Bojem proti Chartě se režim odhaluje ve své podstatě; boj proti Chartě je ve skutečnosti bojem proti pravdě a režim, který bojuje proti pravdě, bojuje proti ní leda lží a odhaluje sám sebe jako potřísněný touto lží, jako spočívající na lži.

Čím víc podobných akcí Bezpečnost bude podnikat, tím větší přinese důkaz bezradnosti, bezperspektivnosti své aktivity a svých slabín, resp. vůbec své slabosti. Režim, který má k dispozici veškerou obrovskou moc, celý mocenský aparát, vyšetřovatele, prokuratury i soudy atd., musí sahat po takovýchto ubohých opatřeních a metodách. Je to doklad toho, že po stránce zákonné není Chartě co vytýkat. A zároveň i doklad toho, že přes poměrně nevelký počet signatářů a přesto, že nepodnikáme žádnou propagační kampaň a nezískáváme masově další signatáře (asi by to nebyl velký problém přes všechny dosavadní zastrášovací akce), lidé spjatí s režimem se Chartou bojí. Jinak by se o ni dávno přestali starat, neboť po téměř dvou letech už je zcela jasné, jakého typu společenství to je.

A ještě jedna věc je na tom významná a nesmí být přehlédnuta. Tento režim se nejvíce bojí ve chvíli, kdy je konfrontován s něčím novým, co sám nedal do pohybu, nebo dokonce co sám nevymyslel. A zná jenom jeden druh obrany: strká tomu novému do bot něco, co tu už bylo a o čem všichni dost shodně soudí, že to bylo odporné. Když se něco tomuto režimu nelíbí, má hned po ruce obvinění z fašismu. To už jsme zažili hned v prvních týdnech Charty, když vznikla a byla šířena insinuace, že Patočka měl na svědomí něco kompromitujícího z doby protektorátu. Této odporné pomluvy se dokonce chopil doc. Cvekl, bezcharakterní publicista, předstírající filosofickou odbornost. Cvekl se ovšem

chtěl dostat z nepříjemné situace, do níž se dostal, protože propásl ten pravý okamžik konverze (na rozdíl od Richty, za níž pak dolézal). Pak se na tento moment pozapomnělo, aby se k němu nyní pokusila vrátit právě Bezpečnost. I to vrhá zpět ostré světlo na původní i pak Cveklovu inspiraci.